

Nazlı Eray

Monte Kristo

Ayrancı tarafındaki Portakal Çiçeği Sokağı'nda, 51 numaralı apartmanın ikinci katında yaşayan bir ev kadını, pek memnun değildi çoğunluk dört duvar arasında geçen yaşamından. Kocasını her akşam eve yorgun geliyordu, onunla gerektiği gibi ilgilenemiyordu. Kabaca da bir adamdı, sık sık kırdığı olurdu karısının kalbini. Evin dar çevresi, hep aynı günlük işler, çocuklarla uğraşmak hem yormuş, hem de bunaltmıştı kadıncağını. Adı Nebile idi, süpürgelerin, cilâların, farâşların ve çamaşır sabunlarının durduğu küçük odanın duvarını tımakları ile gizlice kazmaya başlamıştı. Amacı bir tünel kazıp özgürlüğe kavuşmaktı. Duvarın öte yanından bazı sesler de duyuyordu arada sırada. Akşamüstleri, günlük ev işlerini bitirdikten sonra, kocası işinde, çocukları da okuldayken kazıyordu duvarı. İlk tımakları ile kazmaya başlamıştı, sonradan sapı kırık çatala sürdürdü işini. Çıkan siva ve duvar tozunu da plastik bir kaba doldurup gizlice çöp tenekesine boşaltıyordu her akşam. Sabahları her zamanki gibi erkenden kalkıyor, sofrayı kuruyor, kahvaltayı hazırlıyor, sonra bulaşıkları yıkayıp evi topluyordu. Ama iki günden bu yana (duvarı iki gün önce kazmaya başlamıştı), içinde durup dururken bir sevinç, bir umut kıpırdatıyor, yaptığı iş o an kolaylaşıyordu sanki.

İçinde süpürgelerin, cilâların, farâşların ve çamaşır sepetiyle sabunların durduğu odaya ondan başka giren olmuyordu pek. Ama gene de kazdığı deliğin önünü büyük çamaşır sepetiyle kapatıyordu Nebile. Kırk çatalı da sarı renkli ekmek kutusunun ardına gizliyordu.

Her sabah o gün pişireceklerini almak için evden çıkıyor, manava, kasaba, bakkala, gidiyordu. İstese o zaman kaçıp, bir sokağa sapar ve kaybolabilirdi. Ama o istemiyordu böylesini

kaçıp kurtulmanın. Bir kere, hep elleri dolu oluyordu sokakta. Örneğin bir sabah kolunun altında bir koca lahana, filesinde sıkma portakalı, patates ve daha kıyması varken aklına gelmişti bir sokağa sapıp kayboluvermek. Yapamadı, istemedi canı. Eve dönüp lahanadan dolma sardı.

Duvarın öte yanında mutlu, düzenli bir yaşamın sesleri geliyordu kulağına. İlk duvara dikkatini bu sesler çekmişti zaten. O, duvarın öte yanındaki mutlu yaşama karışmayı aklına koymuştu. Dayanamazsam çocuklarımı da alırım yanıma, diyordu.

Eskisi gibi veremiyordu kendini ev işine. Tavandaki örümcek ağlarını görür-görmez alırdı, şimdi bırakıyordu.

O sabah kocası işine giderken,

-Gene kopmuş benim açık mavi gömleğin yakasındaki düğme. Bak geç kaldım, hay Allah kahretsin, diye söylendi.

-Aman bugün ne yemek yaparsan yap, ama dolma sarma, dolmadan bıktım, gına geldi, dedi.

-Nebile, bir berbere gitsene. Saçların çok biçimsizleşmiş, haydi Allahaismarladık, dedi.

Çocuklar da harçlıklarını alıp okula gittikten sonra Nebile sofrayı topladı, bulaşıkları yıkadı. Eline filesini alıp çarşıya gitti. Manavdan orta boy bir karnabahar, kasaptan bir kilo dana pirzolası, bakkaldan da bir paket Sana ile fiyonk makarna aldı.

Eve gelince paltosunu kapının yanındaki asacağa astı. Ayakkabılarını çıkarttı, terliklerini giydi. Karnabaharları suda haşladı. Ufak parçalara ayırıp üstüne zeytinyağı, limon, tuz koydu. Soğusun diye bıraktı. Bir tencere su kaynatıp fiyonk makarnayı içine boşalttı.

Sonra gitti, aynaya baktı, eliyle saçını düzeltti. Yarın berbere gidip yaptırırım, dedi.

Öğlen yemeğinden sonra kocasına,

-Aydın Sineması'ndaki film çok güzelmiş, gazetede okudum. Yeni dalga Fransız filmiymiş. Bu akşam gidelim mi? diye sordu.

Kocası ona inanmaz bakışlarla baktı.

-Aman Nebile, başımı kaşıyacak vaktim mi var sanıyorsun?

Zaten akşam eve yorgun geliyorum. Bir sinemaya gitmek eksikti. Fransız filminden zaten nefret ederim. Hem televizyon var ya, dedi. Pabuçlarını bağlayıp işine gitti.

Nebile bulaşıkları yıkadı. Karnabahar salatasının kalanını buzdolabına koydu. Ekmek kutusunun ardından sapı kırık çatalı aldı. Süpürgelerin, faraşların, cilâların ve sabunların durduğu küçük odaya gitti. Çamaşır sepetini yana çekip bıraktığı yerden duvan kazmaya başladı. Bir insanın geçebileceği kadar bir delik kazıyordu Nebile. Öte yana varmasına az kalmıştı. Delik açılınca sürünerek duvarın öteki yanına geçmek mümkün olabilecekti. Topuklu terlik sesleri duyuluyordu öte yandan.

-Üstü devede tüyü ile süslü, ince topuklu terliklerden giyiyor olmalı evin hanımı, diye düşünüyordu Nebile. Koşan, oynayan bir çocuğun sesi de geliyordu kulağına.

Kapı çalındı.

Nebile olduğu yerde kalıverdi. İlk her şeyin sona eriverdiğini sandı. Avuçlarının içi terledi. Sonra kendini toparladı, deliği çamaşır sepetiyle kapattı. Üstünü başını eliyle silkeledi, gitti kapıyı açtı.

Gelen bir arkadaşındı. Saçlarını yeni yaptırmıştı besbelli. Güzin'di adı.

-Yoksa uyuyor muydun, Nebile? Geçerken bir uğrayayım dedim. Bir kahveni içip kalkacağım.

-Yok canım, ne uyuması. Benim de canım sıkılıyordu. Ne iyi ettin de geldin Güzin!

Karşılıklı oturdular.

-Biliyor musun Nebile, bahar geldi, günler uzadı ya. Evde oturamaz oldum. Ev işi biter bitmez atıyorum kendimi sokağa.

-Ben de çok bunalıyorum evde Güzin, dur kahveyi yapayım da geliyorum.

-Bugün rosto yaptım. Çok güzel oldu. Sarmısaklı. Yanında patatesle havuç da pişirdim. Suyu çok lezzetli çorba oldu. Hilmi değişik yemek istiyor. Ama rosto sıcakken kesilince dağılıyor. Aklında olsun Nebile, soğuyunca keseceksin.

-Güzin, fincanı kapatıyorum.

-Perdeleri nasıl yıkıyorsun, Nebile?

-Bir gece önceden deterjanlı suya bastırıyorum. Ertesi gün de üç su daha yıkıyorum. Durulama suyuna dört tane kesme-şeker atıyorum ki kolalı gibi olsun.

-Nebile falında yol çıkmış. Vallahi, bak işte. Kısacık bir yol. Açılmak üzere.

Güzin gittikten sonra Nebile kahve fincanlarını yıkayıp rafa koydu. Sonra doğruca faraşların, süpürgelerin durduğu odaya gitti. Çamaşır sepetini yana çekip yeniden duvan kazmaya başladı.

Duvarın öte yanından hafif bir müzik sesi geliyordu. Evin hanımı tıkr tıkr yürüyordu.

-Oğlum, ellerini yıka, şimdi baban gelecek, seni temiz görsün, dedi evin hanımı koşup oynayan çocuğa.

Nebile delikten çıkan duvar parçalarını plastik kaba doldurdu. Deliği çamaşır sepeti ile örttü, odadan çıktı.

Önce çocuklar okuldan geldiler. Sonra kocası geldi. Nebile mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. Kocası,

-Bu akşam iyi bir hamam yapıp yatayım, dedi.

Nebile ertesi sabah berbere gitti.

-Saçım uçlardan kısalmadan düzeltilecek, yıkanıp mizampli olacak, dedi.

-El ve ayak tırnaklarım da yapılacak, dedi.

Saçı kurutulup, ayak tırnakları yapılırken çok şey düşündü.

Eve dönünce, öğlen yemeğini ısıtıp sofrayı kurdu.

Öğleden sonra, kocası işine gittikten sonra, kolsuz siyah elbisesini giydi. Güzel bir elbiseydi bu. Nişanlarda ya da yılbaşı-nda giyerdi onu Nebile. Dardı. Duman renkli külotlu çorapla, yüksek topuklu pabuçlarını da giydi.

Aynaya bir baktıktan sonra, çaydanlığa musluktan su doldurdu. Salondaki çiçekleri suladı. Bir devetabanı vardı, en iyi o büyüyordu. Yerini sevmişti.

Büfenin üstünde duran saati kurdu. Halıların saçaklarını, perdelerin kıvrımlarını düzeltti. Çocukların odasına baktı, her şey yerli yerindeydi. Buzdolabından bir bardak su içti, bardağı çalka-

layıp rafa koydu. Kocasına bir not bırakıp bırakmamayı düşündü. Hiçbir şey bırakmamaya karar verdi. Belki de kimse yokluğunun farkına varmazdı bile...

Nebile sapı kırık çatalı duvara bir iki kez sürttü. Duvar zaman kadar incelmışti, bir delik açıldı. Nebile sessizce deliği büyüttü. Delik, geçebileceği kadar olunca, sürünerek öte yana geçti, ardından da çamaşır sepetini deliğin önüne çekti.

Bundan böyle faraşların, süpürgelerin, cilâların ve sabunların bulunduğu odadaki deliği kimse göremezdi.

Nebile sürünerek kapkaranlık bir odaya çıkmıştı. Gözü karanlığa alışınca çevresine baktı. Burası geldiği ufak odanın eşiydi. Anlaşılan başka bir iş için kullanılıyordu. Farâş, süpürge ya da çamaşır makinesi gibi bir şeyler göremedi, Nebile. Köşede bir musluk vardı. Nebile kapının yanına gitti, dışarıyı dinlemeye başladı. Evin hanımı arada odanın önünden geçiyordu. Zaman geçti. Kapı çalındı. Evin hanımı kapıyı açtı.

-Hoş geldin, Selahattinciğim, dedi.

-Al çantamı, çok yorgunum, bugün canım çıktı. Akşama ne yemek var? dedi evin beyi.

Nebile karanlık odanın bir köşesine büzülüp oturdu. Kendi evinden de karışık sesler gelmeye başlamıştı. O yana hiç kulak vermedi.

Çok sonra karanlık odanın kapısı açıldı. Işık yandı. Gelen Selahattin Bey'di. Nebile büzüldüğü köşeden doğruluverdi. Selahattin Bey, Nebile'yi görünce çok şaşırdı. Olduğu yerde kalmadı.

Nebile,

-Bağışlayın, evimi terk ettim, bu odaya sığındım, dedi.

Selahattin Bey,

-Burası benim karanlık odam, fotoğraflarımı banyo ederim burada. Benden başka kimse giremez bu odaya. Hafta sonları burada fotoğraflarımı banyo ederim. Benim de merakım bu, dedi.

Sonra aklına geldi,

-Siz yemek yemiş miydiniz? diye sordu.

Selahattin Bey uzun boyluydu. Bıyıklıydı. Nebile'ye gözlerini kısıp bakıyordu.

Selahattin Bey, Nebile'ye gizlice iki dilim ekmekle soğuk dil getirebildi. Mendiline sarıp cebine gizlemişti. Nebile dilli ekmeği yerken Selahattin Bey hep ona bakıyordu. Nebile de tuhaf bir heyecan, ürpermeye benzer bir şey duydu, onun kendisine gözlerini kısıp da bakmasından.

O günden sonra Selahattin Bey evdeki zamanının çoğunu karanlık odada geçirmeye başladı. Nebile'ye yiyecek, su getiriyor, oturup uzun uzun fısıltıyla konuşuyorlardı.

Nebile eski yaşantısını anlatmıştı ona. Çok yakın duyuyordu kendini Selahattin Bey'e. Böylesine beslenip bakılmak hoşuna gidiyordu.

Selahattin Bey anlatıyordu:

-On beş yıllık evliyim. Feriha beni hiç anlamıyor. Dünyamız çok ayrı. Ben akşam işten yorgun dönersem o gezmek ister, benim canım bir yere gitmek isteyince o yorgun olur. Her sabah Ömer'i alıp alışverişe çıkar, yemeklik bir şeyler alır, işte sen o zaman tuvalete gidersin, diyordu.

Nebile, Selahattin Bey'in yakın arkadaşı oldu sonunda. Selahattin Bey ona gizlice son moda elbiseler, kokular, incecik kül rengi çoraplar, altı poliüretanlı ayakkabılar, doğum kontrol hapları, arasına da çiçek getiriyordu.

Karanlık odanın bir köşesine ip gerip, elbiselerini oraya asmıştı Nebile. Öteki köşeye de bir yer yatağı yapmışlardı. Mutluydular.

Nebile gündüzleri Feriha Hanım'ın ev işleri ile uğraşmasını dinliyordu, uzandığı yerden.

Sabahları geç kalkar olmuştu. Her gece geç zamanlara dek Selahattin Bey'le beraber oluyorlardı. Selahattin Bey, flaşlı makineyle Nebile'nin poz poz renkli resimlerini de çekip banyo ediyordu.

Selahattin Bey'i karısından çok kıskanıyordu Nebile. Selahattin Bey, onun yanından çıkıp karısının yanına gidince, kulağını kapıya dayıyor, ne konuştuklarını duymaya çalışıyordu. Ama yatak odası uzaktaydı. Arada koridor vardı. Hiçbir şey duyulmuyordu.

Selahattin Bey,

-Bizim evliliğimiz çoktan ölmüş. Ben senin yanındayken yaşadığımı anlıyorum. Ne diye boşu boşuna üzersin kendini bilmem ki, diyordu.

Nebile'nin Feriha Hanım'la ilgili çok merak ettiği şeyler vardı. Kendi kendine düşünüyor, kafasında birtakım şeyler kuruyor, sonunda dayanamayıp Selahattin Bey'e soruyordu.

-Çok merak ediyorum Selahattin, karın bulaşıkları ne ile yıkıyor? Çiti ile mi yoksa Pril ile mi yıkıyor? Ne olur söyle bana. Düşüne düşün aklımı oynatacağım yoksa, diyordu.

Selahattin Bey bilemiyordu bir türlü karısının bulaşıkları ne ile yıkadığını.

-Önemli mi bunu bilmek senin için Nebile? Bunları niçin düşünüyorsun ki? diyordu.

Nebile sonunda,

-Benim için bulaşıkların ne ile yıkandığı, çamaşır tozunun markası, mutfakta kullanılan yağın cinsi çok önemli, Selahattin. Sen anlayamazsın bunu. Bunlar benim tüm yaşamımdı. Etkilerinden kurtulamıyorum, diyordu.

Selahattin Bey hiç dayanamıyordu Nebile'nin üzülmesine, düşünüp durmasına. Bu kadının derin düşünceleri büyülüyordu onu âdeta. Karısının kullandığı ev gereçlerinin adlarını bir bir öğrenip Nebile'ye söyledi.

Nebile'nin gözyaşı döktüğü de oluyordu Feriha Hanım'ın yüzünden.

Ah Selahattin, diyordu. Ah bizim sevgimiz hep böyle karanlıkta mı kalacak?

O zaman Selahattin Bey şöyle diyordu, Nebile'ye:

-Zaten dargın gibiyiz. İnan bana üç aydır elimi sürmedim ona. Bu işi öğrenirse hiç ayrılmaz, süründürür bizi. O da bir şeyden kuşkuluyor. Dikkatli olmamız gerekli. Sabret.

Nebile, geçen zamanla duvarın öte yanındaki eski evini yavaş yavaş unutmuştu. Arada, daha çok geceleri, oradan gelen seslere kulak kabarttığı oluyordu. Kocasının gür sesini duyuyordu çoğunluk.

-Ah diyordu kocası, yanık yanık, gelen dostlara. Ah, ne iyi kadındı. Yaşamından da memnun görünürdü. Çok severdi beni, çok. Her sabah işe giderken koşar yanıma gelir, Metin, temiz mendilini unutma, derdi. Namuslu kadındı. Aldattılar onu. Gazeteye ilan verdim. Nebile evine dön, diye. Belki okur da gelir. Ah Nebilem, ah, diyordu.

Çocukları okula gidip geliyorlar, evde işler onsuz da yürüyordu. Kocası gündelik işleri yapacak bir kadın tutmuştu.

Nebile mutluydu mutlu olmasına. Bütün gün dinleniyor, yüzünü losyonla siliyor, tırnaklarını törpülüyor, Selahattin Bey'in hediye ettiği siyah dantel geceliğini giyiyor, yatağın üstüne uzanıp karanlık odadan çıkıp evin içine geçeceği günü bekliyordu.